

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Terezy Matusškové ve věci

žalobkyně: **D. P.**
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Bc. Vítězslavem Zdeňkem
sídlem Riegrova 379/18, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2023, č. j. KUZZL 97160/2023,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 10. 11. 2023, č. j. KUZZL 97160/2023, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 32 611 Kč k rukám advokáta Mgr. Bc. Vítězslava Zdeňka do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Městský úřad Kroměříž, odbor životního prostředí, vydal dne 9. 8. 2023 rozhodnutí č. j. MeUKM/072073/2023, kterým žalobkyni uznal vinnou ze spáchání přestupku podle § 27 odst. 2 písm. d) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání. Tohoto přestupku se žalobkyně měla dopustit tím, že porušila zákaz prodeje nebo předání psa nebo kočky novému chovateli na veřejném prostranství, jestliže dne 22. 3. 2021 v 14:30 hod. v Kroměříži, na ulici Velehradská 4076/101, OC Rybalka, na parkovišti před prodejnou SuperZOO, prodala štěně novému chovateli. Za tento přestupek uložil městský úřad žalobkyni pokutu 30 000 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení v paušální výši 1 000 Kč. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 10. 11. 2023, č. j. KUZL 97160/2023, zamítl odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdil.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobkyně se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že nebyla prodejcem předávajícím štěně. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal s odkazem žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2022, č. j. 1 As 168/2022-30. Podle něj rekognice musí být provedena až po zahájení správního řízení, zástupce obviněného musí mít možnost být jí přítomen a svědka je potřeba před provedením rekognice vyslechnout o podstatných skutečnostech souvisejících s předmětem rekognice. Všechna tři pravidla byla porušena a rekognice byly přitom jediným důkazem, že právě žalobkyně štěně prodala a předala na veřejném prostranství. Žalobkyně dále namítá nepřezkoumatelnost z důvodu, že žalovaný ignoroval námitku, že svědek L. označil za prodávající jinou osobu. Napadené rozhodnutí je dále nepřezkoumatelné i co do odůvodnění výše uložené pokuty. Žalovaný se pokutou nezabýval a prvostupňový orgán ji odůvodnil povšechně. Žalobkyně dále poukazuje na nedostatky prvostupňového rozhodnutí ve vztahu k výroku o pokutě a uzavírá, že je na něj nutno pohlížet tak, jako by výše pokuty vůbec odůvodněna nebyla.
3. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že závěr o osobě prodávající nebyl učiněn na základě rekognice, nýbrž na základě všech zjištění. Policie jednoznačně identifikovala osobu podezřelou z přestupku. Námitkou nezákonnosti rekognice se žalovaný zabýval a vyhodnotil ji jako nedůvodnou. Policie ani městský úřad neprováděly rekognici, nýbrž poznávací řízení, které bylo jedním z důkazů. Situace popisovaná v rozsudku č. j. 1 As 168/2022-30 byla jiná. Odůvodnění pokuty v prvostupňovém rozhodnutí nebylo povšechné. Žalovaný proto rekapituluje úvahy prvostupňového orgánu týkající se výše pokuty a poukazuje na to, že žalobkyně své osobní a majetkové poměry nedoložila přes poučení o této možnosti. Závěrem žalovaný rekapituluje důkazy vedoucí k závěru, že pachatelem přestupku byla žalobkyně, a navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
4. Žalobkyně v replice doplňuje, že pouze rekognice je důkazem toho, že osobou předávající psa byla žalobkyně. Pojem poznávací řízení je synonymem pro rekognici. I pokud by byly rekognice provedeny v souladu se zákonem, měl se žalovaný vypořádat s rozporem mezi výpověďmi svědků L. a L. Žalovaný se podle žalobkyně nezákonně snaží ve svém vyjádření nahradit chybějící odůvodnění správních rozhodnutí ve vztahu k pokutě.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně o žalobě již rozhodoval. Rozsudkem ze dne 8. 4. 2025 napadené rozhodnutí zrušil. Přisvědčil sice žalobkyni, že rekognice provedené v přestupkovém řízení proběhly v rozporu se zákonem, a z jejich výsledků proto nelze vycházet. Dospěl však

k závěru, že zbylá zjištění správních orgánů tvoří ucelený řetězec důkazů, a proto závěr o vině žalobkyně ob stojí.

6. Tento rozsudek však neobstál před Nejvyšším správním soudem, který rozsudkem ze dne 17. 12. 2025, č. j. 2 As 93/2025 - 55, rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Shledal totiž, že *„krajský soud pochybil, pokud poté, co označil provedené rekognice za procesně nepoužitelné, posoudil „zbylé“ důkazy jako dostačující k přijetí závěru o tom, že se stěžovatelka dopustila přestupku, a napadené rozhodnutí shledal zákonným. Napadená rozhodnutí však nedostojí judikaturním požadavkům na odůvodnění rozhodnutí o přestupku dovozovaného pouze z nepřímých důkazů. Jelikož krajský soud za této situace nezrušil napadené rozhodnutí proto, že shromážděné důkazy nesvědčí mimo jakýchkoli pochybností o vině stěžovatelky, je napadený rozsudek nezákonný“*.
7. Krajský soud tedy napadené rozhodnutí přezkoumal znovu, v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), byl při tom vázán závěry obsaženými ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu; rozhodoval bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky dle § 51 s.ř.s.
8. Žalobkyně předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Tyto námitky soud shledal nedůvodnými.
9. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro skutečnou nemožnost zjistit samotný obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, při kterých pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí vůbec meritorně přezkoumat.
10. V nyní posuzované věci přitom podle názoru soudu lze z napadeného rozhodnutí seznat jasný postoj žalovaného ke všem odvolacím námitkám. Žalovaný výslovně označil námitku nezákonnosti provedených rekognic za nedůvodnou a obě rekognice vyhodnotil tak, že podporují závěr o spáchání přestupku právě žalobkyní. Žalobkyni nic nebránilo v tom, aby tyto závěry věcně rozporovala, což také v žalobě učinila, a soudu nic nebrání v tom, aby zákonnost těchto závěrů věcně posoudil.
11. Totéž platí i pro namítanou nepřezkoumatelnost z důvodu, že žalovaný údajně ignoroval námitku, že svědek L. označil za prodávající jinou osobu. Na tuto námitku žalovaný reagoval takto: *„Skutečnost, zda svědek M. L., na fotografiích předložených správním orgánem při ústním jednání dne 26. 5. 2022 za účelem podání svědecké výpovědi, v přítomnosti jak právní zástupkyně obviněné, tak dvou oprávněných úředních osob, v delším časovém odstupu, cca 15 měsíců od události, obviněnou poznal, byla, stejně jako další zjištění, hodnocena v kontextu s ostatními. Nicméně i z jeho výpovědi bylo možno soudit, jak obviněnou vnímal.“* Žalovaný tedy přímo nevyvrátil namítaný průběh rekognice (svědek označil jako možné pachatele přestupku dvě z šesti osob), ale dovedl, že v kontextu s ostatními skutkovými zjištěními má i tato rekognice vypovídací hodnotu. Také v této části lze zákonnost takové úvahy věcně posoudit.
12. A nakonec nelze spatřovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ani v tom, že se žalovaný vůbec nezabýval odůvodněním pokuty. Žalobkyně totiž v odvolání neuplatnila žádnou námitku týkající se pokuty. V takovém případě nebylo povinností žalovaného

v napadeném rozhodnutí *ex offio* výslovně řešit, proč žádné pochybení městského úřadu v této části neshledal. Absence takové úvahy proto nemůže založit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

13. Žalobkyně dále uplatňuje námitky proti způsobu provedení rekognic a použitelnosti jejich výsledků.
14. Soud dává žalobkyni za pravdu v tom, že obě rekognice provedené se svědky L. a L. proběhly v rozporu se zákonem. První rekognice byla nezákonná z důvodu, že ji provedly orgány Policie České republiky před zahájením přestupkového řízení, bez přítomnosti žalobkyně nebo jejího zástupce a bez předchozí svědecké výpovědi svědkyně L. Druhá rekognice byla nezákonná z důvodu, že ani jí nepředcházel výslech svědka L. o okolnostech, za jakých osobu vnímal a o znacích a zvláštnostech, podle nichž je možné tuto osobu poznat (ke všem těmto důvodům nezákonnosti v podrobnostech viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2022, č. j. 1 As 168/2022-30). Výsledky obou rekognic jsou tudíž jako důkaz nepoužitelné. Jejich nepoužitelnost je ovšem absolutní, takže se výsledku rekognice provedené svědkem L. nemůže dovolávat ani žalobkyně. Námitku žalobkyně, že svědek při rekognici označil jinou osobu, je proto nedůvodná. Nad rámec nutného odůvodnění však soud poznamenává, že tvrzení žalobkyně je zavádějící. Svědek totiž v rámci rekognice (probíhající s odstupem 15 měsíců) označil ze šesti žen dvě, z nichž jednou (na fotografii č. 1) byla žalobkyně. Výslovně při tom uvedl, že onou osobou předávající štěně byla žena na „fotografii jedna nebo tři, spíše si myslím, že tři. Paní vypadala jinak, měla vlnité vlasy a byla hodně hubená.“
15. Soud se dále zabýval otázkou, zda uvedená procesní pochybení při rekognici mají za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Tak by tomu bylo v případě, kdyby ostatní důkazy nebyly pro závěr o spáchání přestupku žalobkyní postačující, jako tomu bylo ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 1 As 168/2022-30.
16. Tuto otázku však postavil najisto Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku. V bodech 26 a 27 jednoznačně uzavřel, že nepřímé důkazy v posuzované věci takový „ucelený logicky provázaný důkazní řetězec“ netvoří. „Pokud totiž NSS nepřihlédl k výsledkům rekognic, které krajský soud označil za procesně nepoužitelné, dospěl k závěru, že z napadených rozhodnutí neplyne, že by z ostatních provedených důkazů bylo možné nad rozumnou pochybnost postavit najisto, že stěžovatelka prodala v rozhodnou dobu před prodejnou SuperZOO v Kroměříži svědkům L. štěně.“
17. Za této situace soudu nezbyvá než napadené rozhodnutí zrušit, neboť důkazy (kromě procesně nepoužitelných rekognic) tak, jak byly popsány v rozhodnutích správních orgánů, netvoří ucelený logicky provázaný řetězec, na jehož základě by bylo možné dospět k závěru o vině žalobkyně.
18. Ostatními námitkami směřujícími proti pokutě se soud pro nadbytečnost nezabýval.

IV. Shrnutí a náklady řízení

19. Krajský soud tedy shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

20. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
21. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, soud jí proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobkyně sestávají ze zaplacených soudních poplatků (3 000 Kč za žalobu a 5 000 Kč za kasační stížnost) a z odměny a náhrady hotových výdajů jejího zástupce
22. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31.12.2024, za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, seps žaloby a repliky) 3 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhlášky 3 x 300 Kč, tj. 10 200 Kč. Dále žalobkyni náleží náklady za odměnu jejího zástupce za dva úkony právní služby (kasační stížnost a replika) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2025, 2 x 4 620 Kč [§ 7, § 9 odst. 5 vyhlášky]; k tomu náhrada hotových výdajů v paušální výši 2 x 450 Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky), tj. 10 140 Kč. Protože je zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 2 142 + 2 129 Kč, celkem o 4 271 Kč.
23. Dohromady tedy žalobkyni na náhradě nákladů řízení náleží částka 32 611 Kč. Soud žalovanému uložil zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám zástupce žalobkyně v přiměřené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Brno 12. 2. 2026

Petr Šebek v. r.
předseda senátu